

simbòlica que es manifesta en virtut de les possibilitats expressives de la matèria. En este període apareix l'espiral, motiu arcaic aborigen, representació del vent i símbol de la força de la natura amb referència a un sentit primigeni de les coses segons la cultura guanxe.

Les espirals donen lloc a les màscares dels *Afrocanes*, amb les quals s'incidix en l'interès per l'art primitiu que subjau a les avantguardes modernes, i també als *Aeróvoros*, que procuren noves possibilitats d'investigació entre la solidesa del material i la seua aparent ingravitació. Durant els anys setanta emfatitza les arrels canàries i desenrotlla la temàtica dels paisatges, formalment pròxims a les *Raíces* (Arrels).

Amb un desenrotllament de creixement orgànic, amb unes idees derivades a partir d'altres i tornant sobre si mateix per a dibuixar una trajectòria de plecs barrocs, l'experiència li permet projectar la dimensió virtuosa de la forja a una escala monumental.

Raíz (Arrel), c. 1965

El viento (El vent), 1968

Col·labora:

INSTITUT VALENCIÀ D'ART MODERN

31 GENER - 5 MARÇ 2006

Guillem de Castro, 118 - 46003 València
Tel. 96 386 30 00 - Fax 96 392 10 94 - E-mail: ivam@ivam.es

<http://www.ivam.es>

De dimarts a diumenge de 10 a 20 hores
Diumenge, dia del Museu, entrada gratuïta
Dilluns tancat

La espiga (L'espiga) 1957

Martín Chirino Escultor

Martín Chirino, amb una vocació artística des de molt jove (Las Palmas de Gran Canaria 1925), va ingressar el 1948 a l'Escuela de Bellas Artes de San Fernando de Madrid, on va estudiar amb una generació que proposaria una renovació radical del marc estilístic de l'època. Van ser determinants els viatges per Europa a principis dels cinquanta, gràcies als quals es va interessar per Julio González i per escultors com Arp, Brâncusi, Moore i Hepworth. Des de la seua joventut canària a l'acadèmia de l'escultor Manuel Ramos, va desenvolupar de manera continuada les seues investigacions escultòriques en diversos tallers de forja abans d'establir el seu propi taller.

Durant els anys cinquanta desenvolupa un interès predominant per l'abstracció, amb construccions lineals que donaran lloc a un llenguatge sòlid i consistent, molt pròxim a la poètica de Julio González. Comparteix amb l'escultor català una

Homenaje a Julio González (Homenatge a Julio González), 1960

gravetat i austeritat formal, un respecte pel caràcter material i antropològic del ferro, així com el sentit de complementarietat entre matèria i espai que permet traçar l'analogia del dibuix en l'espai.

Recorre a la tradició dels ferrers rurals i atorga gran importància a l'eina, com a extensió protèsica de l'home, en el procés creatiu. Una part de les obres en la primera exposició individual celebrada el 1958 a l'Ateneo de Madrid s'anomenava *Herramientas poéticas e inútiles* (Eines poètiques i inú-

El arco del mundo (L'arc del món), 2003

tils). A partir d'este any s'uniria al grup El Paso. Després de la dissolució d'este grup, és seleccionat, juntament amb Chillida, Oteiza i Serrano, per a l'exposició que el Museum of Modern Art de Nova York dedicaria al "nou art" espanyol el 1960.

Durant la dècada dels seixanta imprimix un nou sentit a l'escultura en ferro forjat, ressaltant les qualitats expressives de la matèria i, a través d'un llenguatge al·legòric, s'aproxima a uns horitzons més universals. L'obra adquirix llavors una càrrega